

ΩΙΔΗ ΣΤΟ ΜΑΡΤΖΩΚΗ

Καθὼς πετιώμαστε ἀπὸ κάποιο κῦμα
Καὶ τρέχαμε τρελλὰ πρὸς τὴν λατρεία
Τῆς ὀμορφιάς, —κι' οὔτε κι' αὐτὸ τὸ μνήμα

Θὰ σταμάταε τὴν ἅγια μας μανία, —
Καθὼς μέσα στῆς ζήσης μας τὴ θέρη
Ζητούσαμε μιὰ ἀλήθεια, μιὰ ἄρμονία,

Στὴν ἀκρούλα σταθήκαμε τὴν ἔρη
Ποὺ ναυαγὸς κι' ὄνειροπόλος ζοῦσες. —
Μιλανέζοι, καὶ Ρωμαῖοι, καὶ Παλέρμοι

Περνούσανε μπροστά Σου καὶ περνούσες
Μέσα σὲ κόσμους ξένους, σ' ἄλλα μέρη. —
Καὶ γύρου Σου μᾶς ἔφεραν οἱ Μοῦσες

Κ' ἔγυρες καὶ μᾶς ἔπιασες τὸ χέρι
Μ' ἀγάπη καὶ ζεστά. Γλυκὰ τὰ χεῖλια —
Ποὺ χύναν κάποιους πόθους ποιὸς τοὺς ξέρει; —

Μὲ χαρὰ μᾶς ἐγέλασαν. Γιοφύλλια
Σὰ φλόγες ἀπ' αὐτὰ χυνόνταν γύρα.
Καὶ μὲ τόσες χαρὲς καὶ χάρδια χίλια

Μᾶς σκόρπαγες τῆς τέχνης Σου τὰ μῦρα.
Μᾶς ἔλεες : «Σεῖς, παιδιά, ποὺ κυβερονᾶτε
Μονάχα σας τὴν πρόοδο καὶ τὴ μοίρα

Νὰ σᾶς δείξω τ' ὠραῖον ἐλάτε, ἐλάτε !»
Σκορποῦσες κάθε ὠραῖο τῆς ὑπαρξῆς Σου
'Αφ' τὰ βαθειά Σου. Κ' εἶπαμε : 'Ακλουθατε !

Μὰ ποιὸς εἶδε τὸ βάθος τῆς ψυχῆς Σου ;
Κάτι ὅλοι γύρου πήραμε ἀπὸ Σένα,
Μὰ κανένας δὲν εἶνε μαθητῆς Σου.

Μένει ἡ τέχνη Σου μόνη καὶ παρθένα.